

הלכות פסח תצגתצד

תמו

למחלוקת כגון שאין הוא יחיד בעיר אלא הרבה מאנשי המקום נהגין כך והרבה מהן נהגין כך ואין מקפידין זה על זה כלל¹⁰:

ח אף להנהיג איסור גם עד ר"ח אייר מבל מקום אם חל בשבת¹¹ כיון שיש כאן תוספת שמחה שבת ור"ח¹² יש להתיר להסתפר בערב שבת מפני כבוד השבת וגם לישא אשה¹³ בו כיום כיון שעיקר סעודת הנשואין יהיה בשבת וראש חודש:

ט נהגין שלא לעשות מלאכה¹⁴ אחר אנשים¹⁵ ואחר נשים כל ימי הספירה משקיעת החמה¹⁶ עד לאחר ספירת העומר¹⁷ ורמז לזה שנאמר¹⁸ שבע שבתות מלשון שבות שבומן הספירה דהיינו משקיעת החמה ואילך יש לשבות ממלאכה עד לאחר שיספור (ואותן הנשים שאינן סופרות¹⁹ אפשר שיש לשבות להן ממלאכה כל הלילה)²⁰:

תצד סדר תפלת חג השבועות ובו כ' סעיפים:

א כיום המשים לספירת העומר הוא חג השבועות²¹ הנקרא עצרת²² בלשון חכמים²³ שנאמר הספרו חמשים יום והקרבכם וגו'²⁴ וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש וגו'²⁵ ולפי חשבון קביעות החדשים המסור בדינו שחודש ניסן הוא מלא לעולם וחודש אייר הוא חסר לעולם²⁶ יהיה חג זה בששה בסיון שהרי ימי הספירה מתחילין ממ"ז בניסן²⁷ א"כ מ"ז יום שממ"ז עד סוף החודש וכ"ט יום של אייר וששה ימים בסיון הם המשים יום לפיכך אנו אומרים בשבועות זמן מתן תורתנו²⁸ שבששה בסיון נתנה התורה לישראל²⁹.

אבל בזמן שהיו מקדשין החדשים על פי הראיה היה אפשר להיות גם חודש ניסן חסר והיה חג השבועות שהוא יום המשים לעומר בשבעה בסיון ואם היה גם חודש אייר מלא היה חג השבועות שהוא יום המשים לעומר בחמשה בסיון³⁰ אף שאינו כיום מתן תורה אן בכך כלום שהכתוב לא תלה חג הוזה כיום מתן תורה ולא בכמה ימים לחודש רק בחמשים לעומר אלא שלפי חשבון המסור בדינו לעולם יהיה יום המשים לעומר בששה בסיון שהוא יום מתן תורה³¹.

ואף שששה בסיון שלנו הוא יום נ"א ממ"ז בניסן שבו יצאו ישראל ממצרים והתורה נתנה ביום נ"ב לצאת ממצרים שהרי בחמשה בשבת יצאו ממצרים³² כמו שנתבאר

ב רמב"ם שם.
ג ראה פסחים סח, א. ר"ה ג, רע"ב. ועוד. וראה ברכי יוסף סק"א.
ד ויקרא כג, זט.
ה שם כא.
ו ראה רמב"ם הל' קדוש החדש פ"ח ה"ד. פור סי' תבח.
ז כולעיל סי' תפג ס"ג.
ח שולח הריב"ש סי' צו. פ"ח ס"א. ח"י סק"א.
ט כרבנן שבת פ"ג, ב.
י ר' שמעיה ר"ה ג, ב.
יא ריב"ש שם. פ"ח שם. ח"י שם. וראה אנ"ק ח"ו ע' קנח, ולק"ש ח"ג ע' 997-1000, בענין העובר את קו התאריך בניו הספירה. וראה שלחן המלך ח"ב ע' קל"ט.
יב ראה לק"ש ח"ג ע' 997. הערה 10. שלחן המלך ח"ב ע' קל"ט.

נח ראה תמ"ת ישרים, אהלי תם, סי' קע, אם לא תתנגדו תלוי בכביא למחלוקת.
נט הגהות מנהגים מנהגי פסח אות לו. ב"ה. מ"א סק"ב. ח"י סק"ב.
ס ב"ח.
סא הגהות מנהגים שם. ב"ח. מ"א וח"י שם.
סב רבנו ירוחם נתיב ה' ח"ד (נהג, א) בשם רב האי בתשובה. פור וש"ע ס"ד.
סג כנסת הגדולה הגהות דפור. ח"י סק"ב.
סד רבנו ירוחם שם. פור וש"ע שם.
סה מ"ז סק"ג.
סו ויקרא כג, זט. רבנו ירוחם שם. פור. מ"ז שם.
סז כולעיל סי' תפג ס"ג.
סח ראה משנה הלכות ח"ח סי' רמז.

סימן תצד

א רמב"ם הל' תמידין ומסופין פ"ח ה"א. פור וש"ע ס"א.

הלכות פסח תצד

תמו

בס' תל"ז¹ והתורה נתנה כחודש השלישי כיום השבת¹¹ שהוא ששה בסיון שחודש נסן ואיר היו או שניהם מלאים וכיון שט"ו בניסן היה המישי בשבת היה יום ראשון של איר בשבת והיינו מ"ז יום לצאתם ממצרים ויום ראשון של סיון היה כיום ב' דהיינו [מ'] יום לצאתם ממצרים ושבת הוא ששה בסיון דהיינו נ"ב יום לצאתם ממצרים שהוא יום נ"א לעומר אעפ"כ אנו אומרים זמן מתן תורתנו בחמישים לעומר כיון שהוא לנו בששה בסיון ובששה בסיון נתנה התורה:

ב אע"פ שבכל ערבי וי"ט נוהגין להקדים תפלת ערבית של יום טוב מבעוד יום ממעם שנתבאר בס' רס"ז¹² מכל מקום כליל שבועות מאחרין להתפלל¹³ לאחר צאת הכוכבים שאם יקדימו ויקבלו קדושת יום טוב בתפלה מבעוד יום הרי זה כמו שחסרו מעט ממי"ט ימי הספירה שלפני חג הזה והתורה אמרה¹⁴ שבע שבתות תמימות תהיינה¹⁵ וזוה המעם אין לקדש גם כן קדושת היום מבעוד יום¹⁶ אף קודם תפלת ערבית¹⁷:

ג נוהגין הרבה להיות נעורים כל הלילה לעסק בתורה¹⁸ (ומכל מקום אם הוא ליל מבילה ישמש ממתו¹⁹ עיין ס' ר"מ²⁰) ועיקר העסק יהיה בתורה שבעל פה²¹ וצריכים הם לזוהר שלא לברך על נטילת ידים בבוקר²² עיין ס' ד"ר²³ ושלא לברך על הטילת קטן שהיה לבוש בו בלילה²⁴ עיין ס' ח"ב²⁵ ואם יברכו ברכת התורה בבוקר נתבאר בסיומן מ"ז²⁶ ע"ש:

ד כיום א' של שבועות אחר גמר ההלל (וכל דיני ההלל כיום זה נתבאר בס' תפ"ח²⁷) מוציאין ב' ספי תורה²⁸ ממעם שנתבאר בס' תפ"ח²⁹ וקורין בספר תורה א' הגשה גבירי³⁰ כפרשת יתרו בתורש השלישי לצאת³¹ עך סוף הסדרה³² שהוא ענינו של יום שבו נתנה התורה³³ והמפטיר קורא בספר תורה ב' כפרשת פנחס וכיום הבכורים וגו'³⁴ ומפטיר בניבוי במרכבה דיהוקאל³⁵ על שם שנגלה הקב"ה בסניו כרבוה רכבות אלפי שצאן³⁶ ונוהגין לסיים בפסוק ותשאני רוח³⁷ אף שאינו כתוב כלל אצל המרכבה:

יג ס"א, ט"ג. וראה לקי"ש ח"ז ע' 63 בשו"ת להערה 46.
יד שבת שם: רבולו עלמא בשבת נתנה תורה.
יז אצ"ל: י"ז (ולקמן מ"ז). או אצ"ל (בשנים): לעומה.
יט סוף ב.
יז מ"ז ריש ספי' ח"י ספי"א בשם ארונים.
יז ויקרא כה, פו. וראה לעיל ס' תפס ס"ג.
יח מ"ז שם. ח"י שם.
יט מ"ז ריש ספי' ד"ה בלי, בשם עמק הברכה לקושים חג השבעות ע' רפד, ונשאת בנינין חדושי ריגם א"ח אות ד.
כ ראה לעיל ס' רסו ס"ג. וראה הע"כ תשצט ע' 47.
כא רשומות שעריום (פסחים) ע' ריא.
כב מ"א שם ד"ה איתא, בשם הורר ח"א ה, א, ח"ג צה, ת"א, ח"י שם.
כג מ"א שם ד"ה ואיתא, בשם כתבים (פני"ה) שער הרי"ש פ"א הנהר (ב). ח"י סוף סקי"א.
כד סוף מ"א בשנו"ד לא הניע לדינו, וראה מ"א שם סקי"ג.
כד דור ח"ג שם. וראה שם ח"א א, א, ונגזר חב"ד למר "היקו ליל שבועות" (ללא התפילות והבקשות) — ראה הובק' במסכת ח"א ע' קמפרקט, ש ע' שמו. אצ"ר מנהגי חב"ד הרי"ש ע' רנהדו. וראה עוד שם ע' רצו

בקשר לאמרת התיקון בליל ב' /
כח מ"א ריש ספי' ד"ה ועיין.
כו ס"ג. וכן בסדרו סדר השילה. וראה בסומן שם מנהג חב"ד.
כז מ"א שם.
כח סוף ב.
כט סוף ס"ג.
ל ספי' ב"ד.
לא מור וש"ע ס"א.
לב סוף ג.
לג כדלעיל שם ס"ה.
לד שנות יפ, א. כדעת אחרים כברייתא מגילה לא, א. מור וש"ע ס"א.
לה מור וש"ע שם.
לו ראה רש"י שם סד"ה והדאגא. לביש ס"א.
לז כדבריהם, כה. כה. מור וש"ע שם. וראה לעיל ס' תפח ס"ו.
לח דיהוקאל. א. כדעת אחרים כברייתא שם. מור וש"ע שם. וראה לקי"ש ח"ז ע' 18 ואילך.
לט רש"י שם ד"ה במרכבה, ע"ג תהלים סה, יח. וראה שם בנהר דב"ח. לקי"ש שם ח"ג 9, 8.
מ שם ג, יב. מור וש"ע שם. וראה לקי"ש ע' 23 ואילך.

הלכות פסח תצד

תמה

ה ונהגין במקצת מקומות שגדול וחכם קורא ואת ההפסחה^{מא} וסמך לדבר ולא
במעשה מרכבה אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו^{מב}:

ז יש נהגין לאמרה מעומד^{מג} ולא המפטיר בלבד שהוא צריך לעמוד לכתחלה בכל
ההפטרות מפני כבוד הציבור^{מד} אלא אף כל מי שקורא אותה בלחש עם המפטיר^{מה}
קוראה מעומד מפני כבודה:

ז הנהגין לשורר אקדמות^{מז} אחר שקראו בתורה פסוק ראשון אע"פ שמפסקין באמצע
הקריאה בדבר שאינו צורך הקריאה אין למחות בידם כי יש שמיישבין מנהגם^{מז} אבל
במקום שאין מנהג יותר טוב לשורר אקדמות קודם שיתחיל הכהן לברך לפני קריאת
התורה וכן יציב פתגם^{מז} ביום שני יותר טוב לומר קודם שיתחיל המפטיר לברך לפני
ההפסחה^{מז} וכן נהגו עבשיו בהרבה מקומות:

ח בעשרת הדברות^{מז} יש ב' מיני נגונות^{מז} האחד עושה מכל דיבור פסוק אחד אף
שהוא ארוך או קצר מאוד דהיינו שאנכי ולא יהיה לך ולא תעשה לך ולא
תשתחוה ועושה חסד הם פסוק אחד שאנכי ולא יהיה לך כדיבור אחד נאמרו^{מז}
ולפיכך תיבת פני הנו"ן נקודה פת"ח ולא קמ"ץ שהרי אין שם אתנחתא ולא סוף פסוק
וכן זכור וששת ימים ויום השביעי וכו' ששת הם פסוק אחד ולפיכך תיב' של תיבת כל
הסמוכה לתיבת ועשית היא רפויה ולא דגושה וכו' תיבות לא תרצה הם פסוק אחד
שלם ולפיכך הצד"י היא נקודה קמ"ץ כיון שיש שם סוף פסוק והתי"ו דגושה לפי
שתיבת לא היא מוטעמת במעם מפסיק דהיינו מפחא וכן לא תנאף הוא פסוק אחד
שלם והתי"ו דגושה והאל"ף נקודה קמ"ץ וכן לא תגנוב התי"ו דגושה:

ט והשני עושה מאנכי פסוק אחד ומלא יהיה לך פסוק שני ולפי זה הנו"ן של פני הוא
בקמ"ץ שיש שם סוף פסוק וכן זכור הוא פסוק אחד וששת ימים הוא פסוק שני
ולפי זה הכי"ף של תיבת כל היא דגושה לא תרצה ולא תנאף ולא תגנוב ולא תענה
הכל פסוק אחד ולפי זה כל תי"ו מהם רפויה והצד"י של תרצה היא בפתח והאל"ף של
תנאף היא בקמץ לפי שיש שם אתנחתא:

י וטעם ב' נגונות הוא שהראשון הוא מסודר לפי הכתוב שנכתב כל דיבור ודיבור
בפרשה בפני עצמה שמאנכי עד לא תשא היא פרשה אחת סתומה ודיבור אחד לכך
נעשה ממנו פסוק אחד וכן מזכור עד לא תרצה אבל מלא תרצה עד לא תחמוד נכתב
בד' פרשיות סתומות והם ד' דבורים לכך נעשה מהם ד' פסוקים:

יא והשני הוא מסודר לפי הקרי שלענין הקריאה אין מלא תרצה עד לא תחמוד אלא

מא ח"י סק"ה, וראה לעיל סי' רפב סי"ה.

מב משנה הניגה יא, ב, ח"י שם.

מג אליה וזאת סק"ה, ח"י שם.

מד ראה רמב"ם הל' מגילה פ"ב הל' ל, לענין קריאת
מגילה.

מה ראה לעיל סי' רפב סי"א.

מו בענין אמירת אקדמות – ראה שער הכולל פ"ג אות
י, ספר הגמגום – הל"ך ע' 44 (שאין אמורים
אותו), אנ"ק ח"ה ע' חנה, אוצר מנהגי חב"ד שם ע' שני.

מז ח"י סק"ה, כשם שר"ת שער אפרים א"ה סי' י.

מח לא הובא בסידור, וראה אוצר מנהגי חב"ד ח"ה ע'.

מט שם שאין נהגין לאמור.

מז ס"ז סק"א.

נב חן בפרשת יתרו (שמות כ ביד) וכן בפרשת ואתחנן
(דברים ה ירוח).

נא בהבא להלן (סעי' דייא) – ראה חוקני שמות כ, די.

נב שר"ת משאת בנימין סי' ו, מ"א ריש הס"י ד"ה כתב.

נב אליה רבם סי' קמב סק"א, שער תפלת (ס' שבת), הע"ב

תתלח ע' 104, אנציקלופדיה התלמודית ח"ב ע' תרתי.

נב לקומ' שמעוני יעמידו רבנו רמב.

הלכות פסח תצד

תמט

פסוק אחר בלבד דהיינו שאסור להפסיק קריאתו¹¹ לגמרי¹² בתוך אמצע פסוק זה אפילו כשקורא ביחוד¹³ שכל הפסקות הפסוקים הם הלכה למשה מסיני ואסור להפסיק במקום שלא פסק לנו משה מסיני¹⁴ וכיון שאסור להפסיק הקריאה לגמרי באמצע ד' פשויות קמטות הללו אם כן גם כשקוראין בפעם אחד הם נקראים בנגינה המהכרת אותן לעשות מכולן פסוק אחד כמו שהם באמת פסוק אחד שאין לנו ככל התורה פסוק פחות מג' תיבות¹⁵ וכן מאנכי עד לא תשא ומוכר עד לא תרצה הן מופסקים לכמה פסוקים לענין הקריאה דהיינו לענין שהיחיד מותר להפסיק קריאתו לגמרי¹⁶ באמצע פרשת אנכי וזכור רק שיהיה בסוף פסוק ואף בציבור אין איסור להפסיק שם אלא משום הנכנסין ויוצאין כמו שנתבאר בס' קל"ח¹⁷ לכך הם נקראים בנגינה המפסקת אותן לעשות מהן כמה פסוקים כמו שהן באמת כמה פסוקים לענין מנין הפסוקים¹⁸.

ומכל מקום בעצרת נוהגין לקרות בציבור בהראשון לעשות מכל דיבור פסוק אחד לפי שבו ביום נתנו עשרת הדברות לכך קורין אותו כמו שנתנו כל דיבור בפסוק אחד¹⁹ ויש נוהגין²⁰ לקרות בציבור בהראשון לעולם אף כשבת פרשת יתרו וכשבת פרשת ואתחנן רק היחיד הקורא לעצמו קורא בשני:

יב ביום טוב שני קורין חמשה גברי בפרשת כל הכבוד²¹ והמפטיר קורא בתורה וזכורם הבכורים כמו בראשון²² ומפטיר בנביא²³ תפלה להכבוק²⁴ עד למנצח בנגינות²⁵ ויש מקומות שמתחילין מן וד' בהיכל קרשו²⁶:

יג נוהגין לקרות מגילת רות בשבועות²⁷ שהוא זמן מתן תורה כדי ללמד שלא נתנה תורה אלא ע"י יסורין ועונש²⁸ כמו שהיה לרות כשנתגיירה ואין מברכין כלום על קריאת מגילה זו כמו שנתבאר בס' ת"צ²⁹:

יד ונוהגין לשמוח עשבים בבית הכנסת³⁰ ובבתים³¹ בשבועות וזכר לשמחת מתן תורה³² ואף ביום טוב עצמו מותר לשומחן אפילו אם אינן ראוין למאכל ואין בהם איסור מוקצה כיון שחשב עליהן מערב יום טוב לשומחן ביום טוב³³ עיין ס' שח³⁴.
ומכל מקום אם חל שבועות אחר השבת לא ישמחם בשבת³⁵ אף שמותר למלטלם מכל מקום כששומחן בשבת לצורך יום טוב הרי זה כמו מכין משבת ליו"ט ואסור

נג תענית כו, ב. מגילה כב, א.
נד כלומר שאינו מסיים קריאתו, אבל כשהיה בלבר –
ראה סוכה לט, רע"א: אסוקי מילתא לית לן בה.
תוס' שם ל"ה, ב ד"ה אמר. וראה אנציקלופדיה לתלמודת
שם ע' תרמו.
נה משמעות הדמרא תענית ומגילה שם, מנעשה דרבי
חנינא.
נו תענית שם. מגילה שם. וראה לעיל ס' לב סמ"ג.
נז חוקני שם. משאת בנישין שם. מ"א שם. וראה גם
תוס' קדושין ל, א ד"ה יתר.
נח ראה מ"א ריש ס' רפב.
נט סימן זה בשו"ע"ר לא הגיע לדינו, וראה מור וש"ע
שם ס"א.
ס ראה קדושין שם.
סא חוקני שם. משאת בנישין שם. מ"א שם. אליה רבה
שם.
סב מ"א שם, בשם אור תורה שתי ידות יא, כן והוכרח

בין עקב בירושלמי שקלים פ"ו אות ל.
טז דברים מג, יג. מגילה לא, א. מור וש"ע ס"ב.
טז מור וש"ע שם.
טז גמרא שם. מור וש"ע שם.
טז חבוקין ג, א. מ"א שם.
טז שם ג, יג. מור וש"ע שם.
טז שם ב, כ. מור וש"ע שם. וכ"ה מנהג חב"ד.
טז ילקוט שמעוני רות רמו תקנא. אבודרדם סדר תפלות
הפסח. רמ"א ס' תצ ס"ג.
ע ילקוט שמעוני שם. מ"א ס' תצ סק"ה.
עא סעף ה.
עב מהר"ל ה"ל שבועות. רמ"א ס"ג.
עג רמ"א שם.
עד רמ"א שם.
עה מ"א סק"ה.
עז סעף ג.
עז מהר"ל שם.

להכין כלום משבת ליו"ט^ט אפילו ברבך שאין בו שום סרך מלאכה כמו שיתבאר בס' תק"ג^ט:

מזו נהגין להעמיד אילנות בבית הכנסת ובבתים^ט כדי להזכיר שבעצרת נידונין על פירות האילן^ט ויתפללו עליהם^ט:

מזו נהגין בכל המקומות לאכול מאכלי חלב ביום א' של שבועות^ט ומהנהג אבותינו תורה היא^ט כי הרבה מעמים נאמרו עליו^ט ולפי שמצוה לאכול בשר בכל יו"ט כמו שיתבאר בס' תקכ"ט^ט לפיכך צריכין להוזהר שלא יבואו לידי איסור^ט בשר בחלב ויעשו ככתוב ביורה דעה ס' פ"ח ופ"ט^ט.

והנהגים לאפות לחם נילוש בחלב או בהמאה ויהרו כשמסוּקין התנור קודם האפייה שייסקוהו יפה^ט בענין שיהיו נצוצות ניתזין ממנו^ט כדי להפליט ממנו את רוטב של בשר שנשפך עליו לפעמים ונבלע בתוכו (וישחיו הגחלים מהלכים על פני כולו עיין ס' תס"א^ט) וכן ויהרו ליקח מרדה הרשה^ט להוציא בה לחם זה מן התנור ולא יוציאוהו במרדה שמוציאין בה שאר כל הלחמים שאינן של חלב אפילו אם הוציג להפכה על צדה השני^ט לפי שעכשיו יהא נבלע בה מעט החלב ככל עוביה^ט כשיוציאו בה לחם נילוש בחלב ואחר כך כשיאפו לחם אחר לאכלו עם בשר ויוציאוהו במרדה זו יהא נפלט ממנו מעט החלב ויבלע בלחם (כדי קליפה כמ"ש בסימן תנ"א^ט) ואף שאם עבר ועשה כן מותר לאכול לחם שהוא עם בשר לפי שהוא נותן מעט בר נותן מעט של היתר כמו שנתבאר ביורה דעה סימן צ"ד^ט מכל מקום הרי לכתחלה אסור לעשות נותן מעט בר נותן מעט כמו שנתבאר ביורה דעה ס' צ"ה^ט.

(ודין החלב שנחלב ביו"ט יתבאר בסימן תק"ה^ט ע"ש):

יז המחלק עשבי בשמים להציבור בבית הכנסת יזהר שלא לחלק להם מברך שאמר עד לאחר שמונה עשרה^ט שקודם ברוך שאמר או לאחר שמונה עשרה יכולין הן לברך על הריח המגיע להם אבל מברך שאמר עד לאחר שמונה עשרה אסור להפסיק בדבור^ט ויהנה מהריח בלא ברכה שאפילו בין פרק לפרק שומתר להפסיק אפילו כשבל כבוד בשר ודם^ט אף על פי כן אסור להפסיק לברך על הריח^ט לפי שברכה זו אינה חובה כלל שהרי אין צריך לברך על הריח אלא כשמתכוין להריח אבל אם הריח מגיע לו מאלו והוא אינו מתכוין אליו אף שבעל כרתו נהנה ממנו אינו מברך עליו

עח	מ"א שם.	צב	מ"א סק"ה.
עט	מעוף ג. וראה גם לעיל ס' תנ"ט ס"א.	צג	מ"א שם.
פ	מ"א סוף סק"ה. ח"י סק"ו.	צד	מ"א שם. דאין אנו בקיאים בין בחוש לשמן (כדלעיל ס' תמו"ו וש"י), ואוסר החלב את כולו.
פא	ראה משנת ר"ה מן, א.	צה	מ"ו ובס"ו. וראה הע"ב ותנ"ב ע' 79.
פב	מ"א שם.	צו	סימן זה בשעו"ר לא הגיע לדינו, וראה רמ"א שם ס"ה.
פג	רמ"א ס"ג.	צא	סימן זה בשעו"ר לא הגיע לדינו, וראה רמ"א שם ס"ב. פסקי אדה"ו ע' 167.
פד	מ"א סק"ו.	צב	הרנה ע' 25.
פה	מ"א שם. וראה אה"י שם ח"ו ע' רא.	צג	מ"א סק"ה.
פו	מעוף ג.	צד	מ"א סק"ה.
פז	מ"א שם.	צה	מ"א סק"ה.
פח	ראה הע"ב תת ע' 121.	צט	ש"ח ריש משבת שבועות. מ"א סק"ה.
פט	מ"א סק"ה. וכפי' תמא סוף ס"ק א.	ק	כדלעיל ס' נא ס"ה.
צ	כדלעיל ס' תמא ס"א, וש"נ. וראה לעיל ס' תנא ס"ג.	קא	כדלעיל שם ס"ה.
צא	שם, וש"נ. וראה מ"א שם סק"ד.	קב	דלא כח"י סק"ו. וראה הע"ב תת ע' 127.

הלכות פסח תצד

תנא

כמ"ש בסימן ר"ז^{קא} א"כ זה שעומד במקום שאסור להפסיק לא יחזיקו להריח ולא יפסקו לברך על הריח:

יך אסור להתענות תענית הלום בהג השבועות^{קד} לפי שהוא יום שנתנה בו התורה^{קח} וצריך לאכול ולשמוח בו^{קכ} להראות שנוה ומקובל לישראל יום שנתנה בו התורה^{קכ} לפיכך אינו דומה לשאר יו"ט ושבתות שמוותר להתענות בהם תענית הלום כמו שנתבאר בס' רפ"ח^{קכ}:

יט כמציאי חג השבועות אסור להתענות^{קט} מעיקר הדין^{קיא} לפי שהיה יום טובו^{קיא} בזמן שבת המקדש קיים דהיינו שבו ביום היו מקריבין עולות ראיה שלא היו יכולין להקריב בו"ט עצמו לפי שאין בהם שום צורך אוכל נפש ואין מחללין יום טוב בשבילם כיון שאפשר להקריב אחר יו"ט שהעצרת יש לה תשלומין כל שבועה ואע"פ שזה הוא לדברי בית שמאי אבל לדברי בית הלל מותר להקריב אף בו"ט עצמו^{קיב} מכל מקום כיון שבדבר זה עשו ב"ה^{קיג} כדבריהם והרבה מישראל נהגו כמותם להקריבין אחר יו"ט ונעשה א"כ הם יום זה שהוא מוצאי יו"ט כמו יו"ט עצמו להאסר בו בהספד^{קיד} ותענית א"כ אף עתה משהרב בית המקדש לא הותרה ההספד והתענית בו יום.

אבל במוצאי יום האחרון של פסח ושל סוכות לא היה יום טובו אף לדברי ב"ש שכל עולות ראיה היו נקרות במוצאי יו"ט הראשון שהוא חולו של מועד^{קטו} לפיכך אין בהם איסור להתענות מעיקר הדין אלא מחמת מנהג בעלמא כמו שנתבאר בס' תכ"ט^{קטז}:

כ ונהגין במדינות אלו שלא להתענות^{קיז} ושלא לומר תחנון^{קיא} מ"ח^{קיס} עד ח' בוקר ועד בכלל דהיינו עד אחר מוצאי יו"ט הנקרא אסור הנקרא^{קכא} לפי שמיד אחר ר"ח התחיל משה להתעסק עמהם בענין קבלת התורה^{קכב} שבשני בשבת היה ר"ח^{קכג}

ואילך. ספרים וספדים, פסקים ע' 16.
קיד משנה שם.
קיד כקונטרס השלחן הגדול: ב"ש. וראה לק"ש הכ"ח ע' 26 הערה 26: אבל הרמב"ם לדגה כן בשו"ע טאחר ש"כ"ה בכל הדפוסים שנת"ו.
קיד ראה תנינה יד, סע"א.
קטו לבוש שם.
קטז מעיק יו.
קז מ"א סק"ד. וראה גם לעיל ס' רפח ס"ג.
קיח הגהות מיניעות דל' תפלה פ"ה אות ש. מנהגים (פרי"ט) מנהגו סיון. רמ"א ס"ג.
קיא ב"ה האיסור להתענות הוא מן הדין, וראה לק"ש ח"ה ע' 19 הערה 15.
קיב בספרו (לפני ובא לעין): מנהג ספרד ראין אומרים תחנון עד י"ב בו ועד בכלל... כי התג יש לו תשלומין כל שבועה, וש"נ. וראה לק"ש תכ"ח ע' 76 הערה 2.
קכא כדלעיל ס' תכט ס"ח. וראה לעיל ס' ט"ז שהוא יום טובו ואסור להתענות בו מן הדין. וראה לק"ש ח"ה ע' 4 הערה 31.
קכב ראה מ"א סק"ד. לק"ש ח"ה ע' 1 ואילך. שלחן המלך ח"ב ע' קב ואילך.
קכג ברע"ת רבנן שבת פ"א. א. וראה לק"ש ח"ה ע' 19 הערה 15. הכ"ח ע' 7 הערה 12.

קד סימן זה בשולחן לא הגיע לדינו, וראה מ"ו שם סק"א וסק"ד. וראה גם סדר ברח"ט פ"א הל"ג וה"י.
קד שו"ת הרשב"א ח"ד ס' רסב (הובא לעיל ס' רמט ק"א ס"ק ה), דבר ברית הרבינא פסחים סח, ב (הבטולא שטא יתב בתעניתא בר מעצרתא ופריא ומעלי וינא דכפרין) דבתענית הלום אורי. ח"י סק"ה, בשם מדרש"ל הל' י"ג (ע"פ קנה, לענין יו"ט). וראה לקמן ס' תרס סוף ס"א (ע"פ יו"ט). לעיל ס' רפח סוף ס"ג (פורים). נתבאר בשיחת יום ב' הדין השבועות תשכ"ב ס"ח ואילך (תורת מנחם רמנועידות ח"ד ע' 29 ואילך).
קה פסחים שם.
קו רבי אלעזר פסחים שם ורש"י ר"ה דבענין. וראה לק"ש תכ"ז ע' 27.
קז רש"י שם. וראה שלחן המלך ח"ב ע' קטא הערה 8.
קח סוף ג.
קט אגור ס' תרפח בשם ח"ר ישעיה (תוס' ר"ד תגהה יו", א ד"ה לא. פסקי ר"ד שם). ר"ן בן הובב בספרי עין קצין בפרק ב' דרנהגה (הובאב אות זו). שו"ע ס"ג.
קי ראה גם לעיל ס' תכט ס"ח. וראה לק"ש ח"ד ע' 1030 הערה 26 שהיא גם במוצאי חג השבועות בחו"ל. וראה לקמן ס"ב.
קיא ראה מנחה תנינה יו, א. וגאריא שם יו, סע"א.
קיב תוס' ר"ד שם. לבוש ס"ג. מ"א סק"ג לק"ש ח"ה ע' 24 ואילך. שם ע' 79. שלחן המלך ח"ב ע' קכב

הלכות פסח תצד

תנב

ובשלישי בשבת אמר להם ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגו' קכד וברביעי אמר להם מצות הגבלה השמרו לכם עלות כהר וגו' קכה ובחמישי אמר להם מצות פרישה שיפרשו מנשותיהן היום ומחר יהיו נכונים ליום השלישי קכו שהוא שבת שבו נתנה התורה קכז:

סליק סימן תצ"ד וסליק כל הלכות פסח:

קכו שם יג, רי"א (באמרת ה' למשה) וראה שם יג, מו
(באמרת משה לעם). רש"י שם.
קכז ברעיל ס"א.

קכד שנות יג, ו. וראה לקו"ש ח"ה ע' 20 ואילך.
קכה שם יג, יב.